

Den reglerade invandringen och barnets bästa

En uppdatering efter Tidöavtalet

Louise Dane

Denna Policy Brief diskuterar innebörden och betydelsen av barnets bästa i migrationsrättsliga sammanhang och sätter principen om barnets bästa i relation till statens rätt att reglera invandring. I policy briefen föreslås ett antal åtgärder som skulle kunna bidra till ett stärkt genomslag för barns rättigheter och ökad rättssäkerhet i migrationsärenden, särskilt sådana ärenden som rör barns rätt till privat- och familjeliv. Policy Briefen är baserad på avhandlingen *Den reglerade invandringen och barnets bästa* författad av Louise Dane. En första version av denna Policy Brief (PB 2020:5) publicerades av Delmi år 2020. Några år senare går det att konstatera att mycket har hänt, och händer, på migrationsområdet kopplat till barns rättigheter. Det finns därför ett behov av en uppdaterad version.

Redan 1997 infördes en lagstadgad skyldighet att beakta principen om barnets bästa i svenska migrationsärenden. Den första januari år 2020 blev artikel 1-42 i barnkonventionen svensk lag, en åtgärd som enligt förarbeten bland annat syftade till att förtydliga barnets roll som rättssubjekt med egna specifika rättigheter samt att säkerställa att de rättigheter som följer av barnkonventionen beaktas. Att göra

barnkonventionen till svensk lag förväntades ge genomslag för ett barnrättsbaserat synsätt och leda till att barn i högre grad hamnar i fokus vid åtgärder som rör barn.

Barns rättigheter har under de senaste åren på flera vis lyfts fram tydligare av Migrationsverket och domstolarna, bland annat har Migrationsöverdomstolen har avkunnat en dom med en metod för hur en barnets bästa-bedömning ska göras (MIG 2020:24). Migrationsverket har utarbetat ett viktigt stöddokument för hur verkets personal ska göra barnets bästa-bedömningar (ett så kallat rättsligt ställningstagande, RS/009/2020). EU-domstolen har i en dom från januari 2021 betonat vikten av att medlemsstater inte fattar beslut som inte går att verkställa eftersom det riskerar att sätta barn i en mycket osäker situation vad gäller deras rättsliga ställning och framtid vilket strider mot kravet på att skydda barnets bästa (mål-C-441/19).

Parallellt med denna rättsutveckling har dock omfattande politiska förslag – med tydliga konsekvenser för barn – genomförts och presenterats i syfte att åstadkomma en mer restriktiv migrationspolitik. Regeringspartierna har tillsammans med samarbetspartiet Sverigedemokraterna tydliggjort att ett paradigmskifte ska ske inom svensk migrationspolitik. I det så kallade Tidöavtalet presenteras 33 förslag som ska strama åt invandringen och göra det svårare att befinna sig och leva i Sverige utan uppehållstillstånd. Samtidigt framhåller Tidöavtalet att samtliga förslag som läggs fram ska vara i enlighet med de bindande internationella regler som Sverige åtagit sig att följa – däribland barnkonventionen.

Den politiska utvecklingen i Sverige har uppmärksammats internationellt. FN:s barnrättskommitté har i sina senaste rekommendationer till Sverige (i mars 2023) uttalat att kommittén är oroad för konsekvenserna av samtliga 33 förslag i Tidöavtalet som rör migration (se CRC/C/SWE/CO/6-7). I rekommendationerna betonas vikten av att rättigheterna i barnkonventionen säkerställs för barn på flykt och barn i migrationsprocesser.

Barnkonventionen ställer krav på att lagförslag förhåller sig till barns rättigheter men även på att rättighetskyddet inte försämras. Noggranna konsekvensanalyser grundade i barns rättigheter blir viktiga i de många utredningar som nu pågår och kommer att tillsättas. Utan korrekt kunskap

och utan respekt för sådana analyser riskerar viljan att strama åt migrationspolitiken att åsidosätta barns rättigheter i strid med barnkonventionen.

Den reglerade invandringen och mänskliga rättigheter

Få människor ifrågasätter idag att Sverige ska ha en reglerad invandring. Frågan om *hur* regelverket ska utformas har dock befunnit sig högt på agendan en längre tid. Den nuvarande regeringen är inte först med att vilja strama åt invandringen. Redan under föregående regering infördes exempelvis tidsbegränsade uppehållstillstånd som huvudregel och möjligheterna till familjeåterförening skärptes kraftigt. Den nuvarande regeringens förslag går dock längre. I Tidöavtalet föreslås att Sverige *inte i något avseende* ska vara mer generöst i synen på asyl än vad som följer av förpliktelser enligt EU-rätt eller andra juridiskt bindande internationella traktat. Här finns bland annat förslag om att återkalla uppehållstillstånd, om att försvåra möjligheterna att bli svensk medborgare samt att utvisningsbeslut aldrig ska sluta gälla.

Stater har en rätt att reglera invandringen till sitt territorium. Endast svenska medborgare har en absolut rätt att vistas i Sverige. Utländska medborgare och statslösa personer behöver därför någon form av lagligt stöd för att få vistas i landet. Samtidigt finns det ingen rättighet att fritt välja var i världen man vill vistas och bo.

Även om stater som utgångspunkt har rätt att bestämma vem som får bosätta sig i landet, s.k. statssuveränitet, så är rätten inte absolut. Statssuveräniteten i migrationsärenden begränsas bland annat av en stats åtaganden om mänskliga rättigheter. Den starkaste begränsningen är det absoluta förbudet mot att utvisa en människa till tortyr eller annan omänsklig behandling. Men även rätten till respekt för privat- och familjeliv och principen om barnets bästa är exempel på rättigheter som kan begränsa statens möjligheter att genomföra en (alltför) strikt migrationspolitik.

Oavsett hur ett regelverk utformas måste det nämligen tolkas och tillämpas. När Migrationsverket och migrationsdomstolarna prövar utländska medborgares rätt att få vistas i Sverige måste myndigheterna beakta mänskliga rättigheter och avgöranden från internationella domstolar och kommittéer. I praktiken kan det leda till att en (för snävt utformad) lagstiftning inte går att efterleva. År 2018 beslutade Migrationsöverdomstolen till exempel att bevilja familjen till en 8-årig pojke från Syrien uppehållstillstånd i

Sverige, trots att lagstiftningen vid tidpunkten hade som utgångspunkt att endast anhöriga till flyktingar skulle få komma – inte anhöriga till personer som, likt åttaåringen, beviljats uppehållstillstånd på grund av så kallat alternativt skyddsbehov¹. Migrationsöverdomstolen menade dock att det skulle vara i strid med Europakonventionen och barnkonventionen att hålla familjen separerad (se MIG 2018:20).

De olika intressen som ska skyddas av migrationsrätten, dvs. intresset att reglera invandring och intresset att skydda mänskliga rättigheter, kan alltså komma i konflikt med varandra – både vid framtagande och tillämpning av lagstiftning. För att nå ett beslut i sådana konfliktsituationer behöver svåra avvägningar ofta göras. Avvägningen kan utmana i att intresset att reglera invandring ges företräde, eller tvärtom – att detta intresse får stå tillbaka till förmån för intresset att skydda mänskliga rättigheter. Om det är otydligt hur dessa avvägningar ska göras finns en risk att människors rättigheter inte respekteras. Men risken är även att en otydlig reglering och tillämpning leder till att människors förväntningar på möjligheten att beviljas ett tillstånd inte motsvarar verkligheten. Eftersom en otydlig – eller otillåten – migrationspolitik kan leda till svåra situationer där både samhället och den sökande utsätts för stora påfrestningar är det viktigt med tydlig lagstiftning och rättstillämpning när reglerad invandring ställs mot mänskliga rättigheter.

Barnets bästa i migrationsrätten

Barnkonventionen tog tio år att arbeta fram. Den antogs av FN:s generalförsamling år 1989 och är idag världens mest ratificerade konvention. Alla stater utom USA (som endast undertecknat den) är bundna av barnkonventionen. Vissa stater har dock reserverat sig mot en eller flera artiklar i samband med ratificeringen. Det gjorde inte Sverige, som alltså är bundet av hela konventionen.

Barnkonventionen var radikal på så vis att den utvidgade synen på barn från att endast se på barn som personer i behov av särskilt skydd till att erkänna barn som *individer* med *egna* rättigheter – aktiva i utformandet av sina egna liv. En konsekvens av att barnkonventionen innehåller rättigheter som

¹ Enkelt beskrivet är en flykting en person som riskerar att utsättas för förföljelse på grund av ras, nationalitet, religiös eller politisk uppfattning eller på grund av kön, sexuell läggning eller annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp. En alternativt skyddsbehövande är en person som av andra skäl är i behov av skydd, exempelvis på grund av risken att som civilperson skadas i krig.

endast gäller för barn är att barn kan riskera så kallad barnspecifik förföljelse om dessa rättigheter kränks. Det kan exempelvis vara fallet vid risk för barnäktenskap eller rekrytering av barnsoldater. En grundprincip i barnkonventionen, som ska vara vägledande för all tolkning och tillämpning, är artikel 3: bestämmelsen om barnets bästa. Principen om barnets bästa fungerar på tre olika sätt. *För det första* är barnets bästa *ett tillvägagångssätt* som ställer krav på att möjliga konsekvenser, positiva såväl som negativa, för det berörda barnet/barnen utreds. En sådan konsekvensanalys krävs både i enskilda ärenden och vid exempelvis lagstiftningsprocesser. *För det andra* är barnets bästa en grundläggande *rättslig tolkningsprincip* som används för att säkerställa att lagar och regler tolkas på ett så "barnvänligt" sätt som möjligt, dvs. på det vis som bäst motsvarar barnets bästa. Att barnets bästa används på detta vis innebär exempelvis att tröskeln för vad som kan anses utgöra förföljelse är lägre för ett barn jämfört med för en vuxen. *För det tredje* är barnets bästa en *materiell rättighet* som innebär en rätt för barn att få sitt bästa utrett, bedömt och beaktat. Att barnets bästa är en materiell rättighet får särskild betydelse i situationer när en bestämmelse som ska tillämpas medger en mer öppen bedömning, där en avvägning mellan olika faktorer görs.

Rätten till respekt för privat- och familjeliv och principen om barnets bästa

En stats möjlighet att reglera invandring kan begränsas av rätten till respekt för familjeliv och privatliv. Rättigheten finns stadgad i bland annat Europakonventionen, barnkonventionen och EU:s rättighetsstadga. Begränsningar av rätten till familjeliv och privatliv är endast tillåtna om en stat kan visa att åtgärden görs med stöd av lag, utifrån juridiskt godtagbara skäl (så kallade legitima intressen) samt om staten kan visa att åtgärden är skälig och väl avvägd – proportionerlig. Detta måste beaktas vid framtagande av lagstiftning, men en konsekvens av rätten till familje- och privatliv är även att Migrationsverket och migrationsdomstolarna behöver pröva om det är tillåtet att neka tillstånd i varje enskilt ärende där dessa skäl aktualiseras.

Vid bedömningen av om ett nekat tillstånd är proportionerligt (en så kallad proportionalitetsbedömning) är principen om barnets bästa en viktig faktor att beakta. För att kunna avgöra om barnets bästa är att vistas i sitt (eller föräldrarnas) hemland eller i Sverige, ska barnets egna åsikter och vilja samt barnets tillgång till rättigheterna enligt barnkonventionen utredas och

bedömas. Dessutom ska vetenskap om vad som är bra för barn konsulteras. Principen om barnets bästa innebär inte att ett beslut som motsvarar barnets bästa *måste* fattas. Faktum är att principen om barnets bästa kan tillåta att andra intressen, som exempelvis intresset att reglera invandring, ges företräde. Vad som är barnets bästa måste emellertid beaktas noga – och tillmätas korrekt vikt – vid proportionalitetsbedömningen. Även andra aktuella motstående intressen måste identifieras och avvägningen mellan de olika aktuella intressena måste redovisas. Tyvärr förekommer ofta brister i detta arbete. Migrationsverket konstaterade exempelvis så sent som i december 2022 att det förekommer omfattande brister när det gäller bedömningar av barnets bästa vid prövningen av asylärenden som rör barn i familj. Av granskningen framgår att det finns brister när det gäller att redovisa och identifiera vad barnets bästa bedömts vara. I de granskade besluten fanns även brister när det gällde att redovisa avvägningen mellan barnets bästa och olika motstående intressen. Dessutom konstaterades att det fanns ett visst utrymme till förbättring vad gällde dokumentation i barnets eget ärende och dokumentation av frågan om barns särskilda behov (se Migrationsverket, Analysrapport rättsavdelningen, Tematisk kvalitetsuppföljning avseende asylsökande barn i familj, Dnr: 1.3.4-2022-26331). Migrationsverket menar att de granskade besluten, trots de konstaterade bristerna, förefaller ha en korrekt utgång mot bakgrund av det samlade underlag som fanns i ärendena.

Vikten av tydlig lagstiftning och väl motiverade beslut

En tydlig slutsats i avhandlingen *Den reglerade invandringen och barnets bästa* är att proportionerliga inskränkningar i rätten till respekt för familjeliv och privatliv är tillåtna enligt internationella åtaganden som Sverige åtagit sig att följa, t.ex. Europakonventionen och barnkonventionen. Generella slutsatser om när ingrepp i rätten till respekt för privat- eller familjeliv är *oproportionerliga* är svåra att dra. Stater har nämligen ett relativt stort utrymme att själva bedöma vilka åtgärder som krävs i ärenden som rör invandring. Däremot måste det finnas utrymme att bevilja uppehållstillstånd om det skulle vara oproportionerligt att neka ett tillstånd. Ett beslut som innebär en omöjlighet för en familj att leva tillsammans någonstans i världen kan exempelvis inte anses proportionerligt, eftersom rättigheten då helt försvinner. I övrigt är proportionalitetsbedömningen i det enskilda fallet avgörande. Om andra intressen än reglerad invandring väger tyngst vid en sådan avvägning bryts presumtionen om att en stat har rätt att reglera

invandring. Att identifiera och synliggöra vilka mer specifika omständigheter som är aktuella i ett enskilt ärende är således avgörande. Såväl intresset av reglerad invandring som barnets bästa kan och bör tillmätas olika tyngd vid proportionalitetsbedömningen beroende av vilka skäl som faktiskt är aktuella.

Som nämnts ovan får staten endast åberopa legitima skäl för att begränsa en rättighet. Intresset av reglerad invandring kan utgöra legitima skäl för att avslå en ansökan i ett migrationsärende. Europadomstolen har dock betonat att det är de faktiska skälen i ett enskilt ärende – inte hur skälen formuleras – som är avgörande för om skälen är legitima. Samtidigt visar en analys av svenska förarbeten och praxis att "intresset av reglerad invandring" idag fungerar som ett opreciserat samlingsintresse. Begreppet används för flera i grunden olika intressen: a) andras fri- och rättigheter, b) allmän ordning och säkerhet, c) upprätthållandet av själva systemet med reglerad invandring samt d) skäl kopplade till statens resurser och antalet migranter.

Stort utrymme har lämnats till rättstillämparen att göra intresseavvägningar mellan intresset av reglerad invandring, intresset av familjeliv och privatliv samt intresset av barnets bästa enligt de omständigheter som framkommit i det individuella ärendet. Samtidigt saknas idag tydlig vägledning avseende omständigheter den svenska rättstillämparen kan och bör beakta och hur tungt olika omständigheter ska väga.

Att tydlig vägledning saknas är ett rättssäkerhetsproblem. Otydligheten riskerar att leda till brister i likabehandling (då utfallet i ett ärende blir beroende av vad den enskilde rättstillämparen väljer att beakta), problem med förutsebarhet samt till att individers grundläggande mänskliga rättigheter kränks. Otydlig vägledning om vad som utgör rättsligt relevanta omständigheter kan dessutom vara en bidragande faktor till det problem med bristfälligt formulerade beslut som konstaterats i tidigare forskning. Bristande motiveringar försvårar effektiv kontroll av förvaltningen och kan dessutom leda till onödiga förtroendebrister eftersom det kan skapa tvivel kring om myndigheter agerat sakligt och opartiskt. En otydlig migrationspolitik kan på så vis leda både till en ökad mängd ansökningar, som trots att de inte når upp till kraven för tillstånd måste hanteras av svenska myndigheter, och till stort lidande för den enskilde.

I en tid där det politiska samtalet handlar om att på olika vis begränsa migranternas rättigheter kan otydlig lagstiftning leda till att bedömningar skärps även där ingen skärpning av lagstiftningen gjorts. När regelverket stramas åt

för att "hamna på miniminivå" får det även stor betydelse att bedöma och avgöra vad som faktiskt utgör miniminivån/gränser för vad som är acceptabelt utifrån EU-rätten och internationella åtaganden. När det saknas marginal för att säkerställa att det svenska regelverket inte bryter mot EU-rätt och internationella konventionsåtaganden blir bedömningarna i det enskilda ärendet allt viktigare för att se till att utfallet blir tillåtet. En svårighet här är att det saknas en exakt, tydlig miniminivå – detta är något som kontinuerligt tolkas och utvecklas i praxis från EU-domstolen, Europadomstolen och FN-kommittéer. Otydlig lagstiftning och otydlig vägledning innebär en risk att bedömningarna i liknande fall kan bli olika beroende på vem som gör dem, vilken kunskap denne har eller hur denne tolkar exempelvis EU-rätt och internationella konventionsåtaganden.

Rekommendationer

Av flera skäl är det viktigt att synliggöra – och tydliggöra – de migrationsrättsliga intresseavvägningar som sker när barn är berörda. Här ges förslag på fyra åtgärder som kan vidtas för att öka rättssäkerheten i barns migrationsärenden.

1. Säkerställ att barn kan få tillgång till sina rättigheter

Lagstiftaren har det primära ansvaret att se till att den svenska nationella rätten är i linje med konventionsåtaganden. Att skyddet för barns rättigheter får genomslag i praktiken är alltså ytterst upp till riksdagen. Skyldigheten gäller såväl att "rätta till" situationer där barns rättigheter inte respekteras som att avstå från att skapa ny lagstiftning som kan få denna effekt. Det är av stor vikt att noggranna barnkonsekvensanalyser genomförs inför antagandet av ny lagstiftning. Inte minst när de förslag som ligger på bordet innebär en åtstramning och skärpning av regelverket. Genom Tidöavtalet uttrycks en tydlig ambition att strama åt migrationspolitiken. När arbetet med att realisera förslagen nu fortskrider är det mycket viktigt att barns rättigheter inte åsidosätts – i strid med barnkonventionen.

Som nämndes i inledningen har FN:s barnrättskommitté uttryckt att den känner oro för de migrationspolitiska förslagen i Tidöavtalet. Kommittén har även uttryckt sin oro för konsekvenser av de ändringar av utlänningslagen som redan genomförts, vilka bland annat försvårat barns möjligheter till familjeåterförening, permanent uppehållstillstånd och social trygghet. Kommittén har uppmanat Sverige att underlätta för barn att återförenas med sina familjer, bland annat genom att avskaffa försörjningskravet.

Det finns redan idag flera exempel på migrationsrättsliga situationer där svensk lagstiftning eller praxis leder till att barn inte kan få sina rättigheter tillgodosedda. Ett sådant exempel är kravet på processbehörighet, vilket innebär att barn som ansöker om familjeåterförening ibland inte kan få sin ansökan prövad. Problemen uppmärksammades redan 2009 då Migrationsöverdomstolen bad lagstiftaren om hjälp att lösa situationen. Överdomstolens fråga om hjälp har ännu inte lett till någon åtgärd från lagstiftaren. Att barn nekas prövning av sina rättigheter strider mot effektivitetsprincipen som innebär att rättigheter inte får bli teoretiska utan måste kunna ha effekt. Det är dessutom svårt att se att en situation där det är omöjligt för barn att få sina rättigheter prövade är i linje med barnkonventionens syfte. Här bör således lagstiftaren ta sitt ansvar och se till att den nationella rätten inte uppställer hinder för att respektera barns rättigheter.

Det kan noteras att den statliga utredning som undersöker införandet av en så kallad informationsplikt bland annat behöver ta ställning till frågan om en sådan plikt i praktiken skulle begränsa papperslösa barns rättigheter. Exempelvis genom att barn inte vågar gå till skolan eller söka vård av rädsla för att bli utvisade.

2. Strukturerade intresseavvägningar och tydligt motiverade beslut

Den enskilde och allmänheten måste ges möjlighet att förstå beslut i enskilda ärenden. Det är därför positivt att såväl Migrationsverket som Migrationsöverdomstolen har börjat använda sig av en modell för att genomföra migrationsrättsliga intresseavvägningar där barnets bästa aktualiseras. Som nämndes ovan förekommer dock fortfarande brister i bedömningar av barnets bästa. Det är svårt att kunna bedöma om en utgång är rättsligt godtagbar om det finns brister i underlaget, om barnets bästa inte identifierats eller om någon prövning av barnets bästa inte har skett. För att säkerställa att barnets bästa hanteras på ett rättssäkert vis i varje enskilt ärende föreslås att följande steg alltid genomförs vid en migrationsrättslig intresseavvägning som rör barn:

1. identifiera barnets bästa
2. identifiera skäl kopplade till intresset av reglerad invandring

3. sortera vad som talar för respektive mot att tillåta vistelse i Sverige
4. avgör vilket/vilka intressen som väger tyngst i ärendet. För att myndigheter och domstolar ska uppfylla sin motiveringsskyldighet rekommenderas även att samtliga dessa steg tydligt framgår av beslut respektive domar.

3. Lyft fram intresseavvägningen i lagstiftningen

Rättighetsbegränsningar ska ske med stöd av tydligt och precist formulerad lag för att enskilda i någon mån ska kunna förstå och förutse hur ett beslut kommer att bli. Utlänningslagen har under lång tid kritiserats för att vara svåröverskådlig och otydlig. Idag krävs en genomgång av praxis för att förstå vilka intresseavvägningar som görs i varje individuellt migrationsrättsligt ärende – intresseavvägningen framgår nämligen inte direkt av lagstiftningen. En rekommendation är att utlänningslagen, i klartext, uttalar att en intresseavvägning ska ske. En möjlighet är att låta det framgå direkt av lagen när rättstillämparen ska göra avvägningar mellan olika intressen. En annan möjlighet är att införa en inledande bestämmelse som anger syfte och målsättning med lagstiftningen, liknande det som bland annat den norska respektive isländska utlänningslagen inleds med. I dessa länders lagar poängteras att syftet med lagen är att reglera och kontrollera invandring samtidigt som rättssäkerhet för utlänningar säkerställs och internationella förpliktelser respekteras. På detta vis förtydligas att lagstiftningen syftar till att tillgodose flera samhällsintressen.

4. Tydliggör innebörden av det rättsliga intresset av reglerad invandring

Rättstillämparen har en skyldighet att agera sakligt och objektivt vilket innebär att den endast får begränsa rättigheter baserat på godtagbara (legitima) intressen. För att kunna respektera denna skyldighet krävs att rättstillämparen vet vad som ska – och får – beaktas. Barnets bästa, rätten till respekt för privat- och familjeliv och intresset att reglera invandring är alla tre begrepp som är öppna för olika tolkningar. Barnets bästa och rätten till respekt för familjeliv och privatliv behöver vara "öppna koncept" för att möjliggöra att de särskilda omständigheterna i en individs liv kan beaktas. Däremot bör det rättsliga "intresset av reglerad invandring" tydligt definieras. Utöver att tydliggöra vad som avses med det rättsliga intresset av reglerad invandring bör ledning ges i hur tungt de olika – identifierade – faktorerna generellt sett ska anses väga. Här kan lagstiftaren få inspiration av den

norska utlänningslagstiftningen. Det bör övervägas om det är lämpligt och önskvärt att rättstillämpare gör politiska avvägningar som att beakta skäl kopplade till statens resurser och antalet migranter. Det kan vara särskilt svårt för en enskild rättstillämpare att dra gränsen mellan när de ekonomiska konsekvenserna är så stora att vistelse bör nekas och när de ekonomiska kostnaderna är acceptabla.

Referenser

För mer information och tidigare undersökningar om intresseavvägningen se Dane, Louise, *Den reglerade invandringen och barnets bästa: barns rätt till familjeliv och privatliv enligt barnkonventionen, Europakonventionen, EU-rätten och svensk utlänningslagstiftning*, Juridiska institutionen, Diss. Stockholm: Stockholms universitet, 2019.

För Migrationsverkets rättsliga ställningstagande se [Lifos extern - Lifos extern \(migrationsverket.se\)](#)

För Migrationsöverdomstolens domar se [Publicerade domar, beslut och vägledande avgöranden - Migrationsöverdomstolen vid Kammarrätten i Stockholm](#)

EU-domstolens dom [CURIA - Ingångssida - Europeiska unionens domstol \(europa.eu\)](#)

Tidöavtalet [Överenskommelse för Sverige | Moderaterna](#)

Den reglerade invandringen och barnets bästa

En uppdatering efter Tidö-avtalet

Louise Dane

Delmi Policy Brief 2023:13
Stockholm 2023
ISBN 978-91-89701-55-7

Författarna ansvarar själva för innehåll, slutsatser och
policyrekommendationer

